

БОРБА®

Князь Александър I Батембергъ
Посещането му въ Пловдивъ при Съединението 1885 г.

BORBA®
PUBLISHED BY THE BULGARIAN NATIONAL FRONT, INC.
MAY, 1999

Иеромонахъ Паладий - протосингелъ на Видинската митрополия

(По случай 55 години отъ неговото звърско убийство)

На и следъ 9 септември 1944 г. и отъ Видинския край пострадаха много невинни хора. Въ точва число е и иеромонахъ Паладий (мирското му име е Митко Дяковъ) - протосингелъ на Видинската митрополия. Той е роденъ презъ 1912 г. въ гр. Видинъ. Произлиза отъ родолюбиво християнско семейство. Основното и срѣдно образование е получилъ въ родния си градъ. Жаденъ за знания, той следва и завършва Богословския факултетъ въ София. Като студентъ се проявява съ своето примѣрно поведение и успѣхъ. Следъ завършване на висшето си образование приема монашество, за да се посвети въ служение на Бога и на Св. църква. О'Бозе почившиятъ Видински митрополитъ Неофитъ го рѣкополага за иеродяконъ и иеромонахъ и го назначава за свой помощникъ-протосингелъ. Като протосингелъ младиятъ иеромонахъ Паладий проявява усърдие и развива голѣма религиозна дейность въ цѣлата Видинска епархия. Въ сжщото време той е и преподавател по религия въ Видинската гимназия и става любимецъ на своитѣ ученици. Често устройва религиозни беседи и води диспутъ съ тогавашнитѣ ученици ремсисти, като имъ доказва правотата на християнската религия, която споредъ тѣхъ (марксиститѣ) е била "опиумъ за народитѣ". Той е и пламененъ ораторъ и голѣмъ родолюбецъ.

Идва 9 септември. Развихри се червениятъ тероръ. Много хора отъ Видинска областъ сж арестувани, затваряни и измжчвани. Въ това число попада и о. Паладий. Като врагъ на "народната власть" той е затворенъ въ подземията на тогавашната Обществена безопасность (ДС). Тамъ е инквизиранъ и пребить отъ бой по най-жестоко начинъ. А той като Божи служителъ съ търпение понася всички страдания и подобно на св. архидяконъ Стефанъ въ молитвитѣ си казва: "Боже прости имъ, защото тѣ не знаятъ какво вършатъ". Като не могатъ да сломятъ неговия духъ, палачитѣ му вадятъ очитѣ, отрѣзватъ му прѣститѣ и накрая е жестоко посеченъ. Следъ това на 17.IX.1944 г. безжизненото му тѣло е закарано и погребано въ м. Вълчи долъ, въ гората близо до с. Макрешъ, Кулско. Така мъченически завършва своя животъ о. Паладий.

Изминаха 55 години отъ неговата смъртъ и още не е разкрито точното мѣсто, където почиватъ неговитѣ и на десетки други наши братя тленни останки, за да могатъ тѣхнитѣ близки, съмишленици и почитатели да отидатъ и поднесатъ цвѣтя и запалятъ свещъ за упокоение на тѣхнитѣ души.

Не е ли време Св. синодъ на БПЦ да канонизира за преподобно мъченикъ о. Паладий, така както Западната католическа църква стори съ Попиелушко-въ Полша и епископъ д-ръ Евгени Босилковъ въ България, които бѣха невинно убити презъ времето на комунистическия режимъ.

Предава: икономъ Николай Цв. Василевъ отъ с. Антимово, Видинско

70 години отъ рождението на Георги Марковъ

Има едно име въ съвременната ни история и литература, което единъ день ще преобърне ценностната система на дисидентството въ България. Днесъ то стои наредъ съ имената на реформатори, на хора, които сж си правили закачки съ системата, но никога не сж усещали ржката на най-справедливото правосѣдие, никога не сж усещали дори "невинната" мѣрка да те отстранятъ отъ жилището ти, да не говоримъ за последната инстанция за "превъзпитание" - палача.

Името е на Георги Марковъ - един отъ най-надаренитѣ български белетристи, човѣкътъ, който пожертва таланта си, а следъ това и живота си въ името на естественото човѣшко право да мислишь и да се изразявашъ свободно. Въ името на това да живѣешъ въ "принципа на разума" ("Новогодишни фантазии" - репортажъ, 1973) и по законитѣ на собствения изборъ.

Доколкото ми е известно все още нѣма поне една уличка въ България да носи името му. Името на Димитровградъ стои гордо - по комунистически.

Сждбо българска!

Едно време като студенти се шегувахме, че въ България човѣкъ да го е страхъ да стане герой. Каква ти шега!!!

Сждбо българска!

Годишнината му въ България е отбелѣзана съ сесия въ Двореца на културата за изчистване на името му. Сиречь, че не е агентъ на Държавна сигурность.

Сждбо българска!

Ако западенъ авторъ бѣше написалъ "Женитѣ на Варшава", името на този авторъ нѣмаше да слиза съ години отъ свѣтовнитѣ литературни прегледи.

Сждбо българска!

На 1 март тази година Героги Марковъ щеше да бжде на седемдесетъ. Господъ да даде покой на душата му, а на потомцитѣ повече мъдрость да го оценятъ.

Ние не можахме!

Йорганъ Ганчовски

*Никога не ще забравимъ!
Никога не ще простимъ!*

